

?Bu Görüşler Nereden Kaynaklandı

<"xml encoding="UTF-8?">

Bu Görüşler Nereden Kaynaklandı?-6

Kur'an, bu görüşleri Hristiyanlara telkin edenin, bu inançları onların arasında yaygınlaştıranın, Hz. İsa olduğunu kesin bir dille reddetmektedir. Tersine, bu görüşlerin, onların din konusunda körü körüne önderlerine uymaları, bu konuda onlara tam yetki vermeleri, önderleri-nin de bu durumdan istifade ederek eski dönem putperestlerinin inanç-larını Hristiyanlık kalıpları içinde onlara sunmaları sonucunda ortaya çıktığını vurgulamaktadır.

Yüce Allah şöyle buyuruyor: "Yahudiler; "Uzeyr, Allah'ın oğludur." dediler. Hristiyanlar da; "Mesih, Allah'ın oğludur." dediler. Bu, onların ağızlarıyla söyledikleri sözleridir. On-lar, bundan önceki inkar edenlerin sözlerini taklit ediyorlar. Allah onları kahretsin! Nasıl da çevriliyorlar?! Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini Rabler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa onlara, tek ilaha ibadet etmekten başka bir şey emredilmemişti. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." (Tevbe, 30-31)

Yüce Allah'ın, "Onlar, bundan önceki inkar edenlerin sözlerini taklit ediyorlar." sözüyle işaret ettiği "inkar edenler"den maksat, cahiliye Arapları ve onların putperestlik inançları değildir.

Gerçi cahiliye Arapları da; "Melekler, Allah'ın kızlarıdır." diyorlardı, ancak Yahudi ve Hristiyanların Allah'a oğul nispet ettikleri tarih, onların Araplarla temas kurmalarının, içlerine karışmalarının öncesine rastlar.

Özellikle Yahudilerin bu inançları çok daha eskidir. Bu arada, "bundan önceki"ifadesi, bu inancın Yahudi ve Hristiyanlardan önce de benimsendiğini göstermektedir. Kaldı ki, cahiliye Arapları da putperestliği başkalarından almışlardır; ilk defa kendileri onu icat etmiş değillerdir. [16]

Üstelik; Roma, Yunan, Mısır, Suriye ve Hint putperestliği, Filistin ve dolaylarında yaşayan Ehl-i Kitaba daha yakındı. Putperestlik inanç-ları ve sanılarının onlara geçişi, hem daha kolay, hem de ortam buna çok daha uygundu.

Dolayısıyla Ehl-i Kitabın, Allah'ın oğlunun olması konusunda tak-lit ettikleri "inkar edenler"den maksat, eski Hint ve Çin putperestliğiyle, Roma, Yunan ve Kuzey Afrika gibi Batı putperestliğidir.

Nitekim tarih de, söz konusu eski putperest topluluklarda, Yahudi ve Hristiyan topluluklarda var olan baba, oğul, teslis, çarmıha gerilme ve feda edilme gibi inanışların var olduğunu ortaya koymaktadır. Bunlar, Kur'an'ın dikkat çektiği tarihsel gerçeklerdir.

Aşağıdaki ayet de, önceki ayetler gibi bu gerçeğe delalet etmektedir: "De ki: "Ey kitap ehli, haksız yere dininiz konusunda aşırı gitmeyin ve daha önce sapmış, birçoğunu saptırmış ve dümdüz yoldan kaymış bir topluluğun hevalarına uymayın." (Mâide, 77) Bu ayet, Ehl-i Kitabın haksız yere dinlerinde aşırıya kaçmalarının, daha önce sapmış bulunan bir kavmi taklit etmelerinden, onlara uymalarından kaynaklanan bir durum olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu kavim, kuşkusuz Ehl-i Kitabın hahamları ve rahipleri değildir. Çünkü ifade mutlaktır ve kayıtlı değildir. Söz gelişi; "Sizden olan, sizden birçok kimseyi saptıran bir topluluk" şeklinde bir ifade kullanılmamıştır. Daha önce söylediğimiz gibi, bunlardan maksat, cahiliye Arapları da değildir.

Dikkat çeken bir husus, bunların "birçoklarını saptıranlar" olarak nitelendirilmeleridir. Yâni onlar, taklit edilen ve tâbi o-lunan önderlerdirler. Oysa Araplar, o dönemde baskıya uğrayan, okumasız-yazmasız sıradan bir topluluktur. Bilim, uygarlık ve ilerlemişlik adına, Fars, Roma ve Hint gibi uygarlıkların onlara uyacağı, onları tak-lit edeceği herhangi bir şeye sahip değillerdi.

Şu halde, daha önce de söylediğimiz gibi, ayette geçen "topluluk"-tan maksat, Çin, Hint ve Batı putperestliğidir.

7- Ehl-i Kitap, Hangi Kitaba Mensuptur? O Kitap, Nasıl Bir Kitaptır?

Bazı rivayetler, Mecusileri de Ehl-i Kitaptan sayar. Onların da Ehl-i Kitaptan sayılması için kendilerine özgü bir kitaplarının olması ya da Kur'an'ın adından söz ettiği bir kitaba bağlı olmaları gerekir. Hz. Nuh'un Kitabı, Hz. İbrahim'in Suhuf'u, Hz. Musa'nın Tevrat'ı, Hz. İsa'nın İncil'i ve Hz. Davud'un Zebur'u gibi. Fakat Kur'an, Mecusilerden söz etmez, onlara ait bir kitaptan da bahsetmez. Mecusilerin elinde olan "Avesta"nın da adı Kur'an'da geçmez. Onların da bundan başka kutsal bir kitapları yoktur.

Kur'an, yüce Allah'ın kendilerine indirdiği kitaba atfederek Yahudiler ve Hırtiyanlardan "Ehl-i

Kitap" olarak söz eder.

Bugün Yahudilerin elinde otuz beş tane kutsal kitap vardır. Bunlardan biri, Hz. Musa'ya indirilen Tevrat'tır ki, beş kitaptan oluşur. [17] On iki tanesi, tarihçilerin kitaplarıdır. [18]Biri, Eyyub'un kitabıdır. Biri, Davud'un Zebur'udur (Mezmurlar). Üçü, Süleyman'ın kitaplarıdır. [19]On yedi tanesi de "Rüyetler" kitaplarıdır. [20]

Kur'an, bunların içinden sadece Hz. Musa'ya indirilen Tevrat'tan ve Hz. Davud'a indirilen Zebur'dan söz eder.

Hristiyanların elinde ise, kutsal kitap olarak dört İncil bulunmaktadır: Matta İncili, Markos İncili, Luka İncili, Yuhanna İncili. Bir de, "Resullerin İşleri" kitabı, bazı mektuplar [21] ve "Yuhanna'nın Vahyi (Rü-yeti)" kitabı var ellerinde. Kur'an, Hristiyanların elindeki bu kutsal kitaplardan söz etmez.

Yalnızca yüce Allah'ın Hz. Meryem oğlu İsa'ya indirdiği "İncil" adlı bir kitaptan bahseder. Bir tek İncil, İnciller değil. Gerçi Hristiyanlar tek İncil'i tanımıyor ve bilmiyorlar, ancak önderlerinin sözleri arasında, İsa'nın "İncil" adlı bir kitabının bulunduğuyla ilişkin itiraflarını içeren bazı bilgiler bulmak mümkündür. [22]

Bununla beraber Kur'an, gerçek Tevrat'ın bir kısmının Yahudilerin elinde, aynı şekilde gerçek İncil'in de bir kısmının Hristiyanların elinde bulunduğuyla ilişkin işaretler içermektedir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor: "İçinde Allah'ın hükmü bulunan Tevrat yanlarında olduğu halde, seni nasıl hakem kılıyorlar?" (Mâide, 43) Yine şöyle buyuruyor: "Biz Hristiyanlarız, diyenlerden de kesin söz almıştık. Ama onlar, kendilerine hatırlatılan şeyden bir kısmını unuttular." (Mâide, .14) Ayetlerin konuya yönelik işaretleri gayet açıktır